

Asia C-133/19**Ennakkoratkaisupyyntö****Jättämispäivä:**

19.2.2019

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Conseil d'État (Belgia)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

31.1.2019

Valittajat:

B. M. M.

B. S.

Vastapuoli:

État belge

I. Tosiseikat ja pääasian käsittelyn vaiheet

- 1 Vastaajana oleva État belge (Belgian valtio) hylkäsi 25.3.2014 perheen yhdistämistä varten myönnettävää viisumia koskevan toisen hakemuksen, jonka jälkimmäinen kantaja oli esittänyt 9.12.2013 Belgian Dakarin-suurlähetystössä, ulkomaalaisten maahantulosta, oleskelusta, asettautumisesta ja maastapoistamisesta 15.12.1980 annetun lain (loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers) 10ter §:n 3 momentin nojalla, siinä muodossa, jossa sitä tässä tapauksessa sovelletaan, sillä perusteella, että kyseinen ulkomaalainen oli käyttänyt virheellisiä tai harhaanjohtavia tietoja taikka vääriä tai väärennettyjä asiakirjoja taikka syyllistynyt petokseen tai muihin ratkaisevalla tavalla lainvastaisiin keinoihin saadakseen hakemansa yli kolmen kuukauden oleskeluluvan. Viisumihakemuksessa nojaututtiin syntymätodistukseen, jossa ilmoitettiin kantajan syntymäajaksi 16.3.1999, vaikka hänen isänsä oli esittänyt Belgiassa turvapaikkahakemuksessaan, että hän oli syntynyt 16.3.1997.

- 2 Conseil du contentieux des étrangers (ulkomaalaisasioita käsittelevä hallintotuomioistuin) hylkäsi 31.1.2018 antamallaan tuomiolla kanteen, joka oli nostettu 25.3.2014 annetun tuomion täytäntöönpanon lykkäämiseksi ja kumoamiseksi, oikeussuojan tarpeen puuttumisen vuoksi, sillä se totesi, että vaikka katsottaisiin, että jälkimmäinen kantaja on syntynyt 16.3.1999, kuten hän ilmoitti kannekirjelmässään, vastaaja voisi, mikäli tuomio kumottaisiin ja sen pitäisi antaa uusi ratkaisu, ainoastaan jättää viisumihakemuksen tutkimatta, koska kantaja on jo ylittänyt 18 vuoden iän eikä enää täytä niiden säännösten mukaisia edellytyksiä, joiden soveltamista hän vaatii.
- 3 B. M. M. ja B. S. vaativat 8.3.2018 tekemässään valituksessa Conseil du contentieux des étrangersin antaman tuomion kumoamista.

II. Législation applicable

1. Droit national

- 4 Kantajan tekemä valitus koskee päätöstä, jolla on evätty perheenyhdistämistä varten myönnettävä viisumi, jota oli haettu ulkomaalaisten maahantulosta, oleskelusta, asettautumisesta ja maastapoistamisesta 15.12.1980 annetun lain 10 §:n 1 momentin 1 kohdan 4 alakohdan nojalla. Siinä säädetään, sellaisena kuin sitä sovelletaan nyt käsiteltävään asiaan, seuraavaa:

”10 §:n 1 momentti. Jollei 9 §:n ja 12 §:n säännöksistä muuta johdu, seuraavat henkilöt saavat ilman eri menettelyä oleskella Belgian kuningaskunnassa yli kolme kuukautta:

--

4. sellaista ulkomaalaista seuraavat perheenjäsenet, joka on saanut pysyvän oleskeluluvan Belgian kuningaskunnassa vähintään 12 kuukautta aikaisemmin tai luvan sijoittautua Belgian kuningaskuntaan vähintään 12 kuukautta aikaisemmin. Tämä 12 kuukauden määräaika poistetaan, jos avioliitto tai rekisteröity parisuhde oli solmittu jo ennen kuin perheenkokoajana oleva ulkomaalainen saapui Belgian kuningaskuntaan tai jos heillä on yhteinen alaikäinen lapsi tai jos kyseessä ovat pakolaiseksi tai toissijaisen suojelun saajaksi tunnustetun ulkomaalaisen perheenjäsenet:

- hänen ulkomaalainen puolisonsa tai hänen kanssaan Belgiassa avioliittoon rinnastettavassa rekisteröidyssä parisuhteessa oleva ulkomaalainen, joka tulee asumaan yhdessä hänen kanssaan, edellyttäen, että kumpikin on yli 21-vuotias. Tämä vähimmäisikä on kuitenkin 18 vuotta, jos avioliitto tai rekisteröity parisuhde oli solmittu jo ennen kuin perheenkokoajana oleva ulkomaalainen saapui Belgian kuningaskuntaan;

- heidän lapsensa, jotka tulevat asumaan heidän kanssaan ennen kuin ovat täyttäneet 18 vuotta ja jotka ovat naimattomia;
 - perheenkokoajana olevan ulkomaalaisen, hänen puolisonsa tai ensimmäisessä luettelukohdassa tarkoitettujen rekisteröidyn kumppanin lapset, jotka tulevat asumaan heidän kanssaan ennen kuin ovat täyttäneet 18 vuotta ja jotka ovat naimattomia, siltä osin kuin perheenkokoajana oleva ulkomaalainen, hänen puolisonsa tai rekisteröity kumppaninsa on lasten huoltaja ja lapset ovat hänen huollettavanaan ja, jos kyseessä on yhteishuoltajuus, sillä edellytyksellä, että toinen huoltaja antaa siihen suostumuksensa”.
- 5 Saman lain 39/56 §:ssä säädetään oikeussuojan tarpeesta Conseil du contentieux des étrangersissa, että ”ulkomaalainen, joka voi osoittaa oikeuttaan loukatun tai oikeussuojan tarpeen, voi nostaa Conseil du contentieux des étrangersissa 39/2 §:ssä tarkoitettuja kanteita”.

2. Unionin oikeus

- 6 Kantaja vetoaa kanteessaan erityisesti oikeudesta perheenyhdistämiseen 22.9.2003 annettuun neuvoston direktiiviin 2003/86/EY.
- 7 Tämän direktiivin 4 artiklassa säädetään muun muassa seuraavaa:
- ”1. Jollei IV luvussa sekä 16 artiklassa säädetystä edellytyksistä muuta johdu, jäsenvaltioiden on sallittava tämän direktiivin nojalla seuraavien perheenjäsenten maahantulo ja maassaoleskelu:
- a) perheenkokoajan aviopuoliso;
 - b) perheenkokoajan ja hänen aviopuolisonsa alaikäiset lapset, mukaan luettuina lapset, jotka on adoptoitu asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen päätöksen tai sellaisen päätöksen mukaisesti, joka on kyseisen jäsenvaltion kansainvälisten velvoitteiden vuoksi täytäntöönpanokelpoinen ilman eri toimenpiteitä tai joka tunnustetaan kansainvälisten velvoitteiden mukaisesti;
 - c) alaikäiset lapset, mukaan luettuina perheenkokoajan adoptoimat lapset, jos perheenkokoaja on näiden huoltaja ja lapset ovat hänen huollettavanaan. Jäsenvaltiot voivat myöntää luvan perheenyhdistämiseen myös silloin, kun kyseessä on yhteishuoltajuus, jos toinen vanhemmista antaa siihen suostumuksensa;
 - d) alaikäiset lapset, mukaan luettuina perheenkokoajan aviopuolison adoptoimat lapset, jos aviopuoliso on näiden huoltaja ja lapset ovat hänen huollettavanaan. Jäsenvaltiot voivat myöntää luvan perheenyhdistämiseen myös silloin, kun kyseessä on yhteishuoltajuus, jos toinen vanhemmista antaa siihen suostumuksensa.

Tässä artiklassa tarkoitettujen alaikäisten lasten on oltava asianomaisen jäsenvaltion lainsäädännössä määriteltyä täysi-ikäisyyden rajaa nuorempia ja naimattomia.

– – ”.

Kantaja vetoaa lisäksi Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklaan.

III. Pääasian asianosaisten keskeiset lausumat

1. *Kantajan lausumat*

8 Kantaja esittää yhden valitusperusteen, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä sekä ulkomaalaisten maahantulosta, oleskelusta, asettautumisesta ja maastapoistamisesta 15.12.1980 annetun lain 10 §:n 1 momentin 4 kohdan, 12bis §:n, 39/2 §:n, 39/56 §:n ja 39/65 §:n, ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen 6, 8 ja 13 artiklan, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan sekä oikeudesta perheenyhdistämiseen 22.9.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/86/EY 4, 5 ja 8 artiklan rikkomista sekä yhdenvertaisen kohtelun, lapsen ensisijaisen edun ja oikeusvarmuuden periaatteiden loukkaamista.

Tämä ainoa valitusperuste on kaksiosainen.

9 Kantaja arvostelee valitusperusteensa ensimmäisessä osassa valituksenalaista tuomiota perustelujen riittämättömyydestä siltä osin kuin ensimmäisen asteen tuomioistuin on korvannut vastaajan arvioinnin omallaan ennakoimalla sitä, mitä tämä voisi päättää siinä tapauksessa, että sen pitäisi antaa uusi ratkaisu. Hän vetoaa siihen, että ratkaisun antamiseksi hänen oikeussuojan tarpeensa säilymisestä olisi pitänyt käsitellä sitä kysymystä, minä ajankohtana on arvioitava 15.12.1980 annetun lain 10 §:ssä asetettuja ikää koskevia edellytyksiä.

10 Hän esittää, että vastaaja ei ole vedonnut oikeussuojan puuttumiseen hallintotuomioistuimessa, joten se näyttää myöntävän, että sen tehtävänä oli antaa ratkaisu sillä perusteella, mikä oli kantajan tilanne hänen oleskelulupahakemuksensa jättämishetkellä tai viimeistään päivänä, jona sen piti antaa ratkaisu ensi kertaa. Hän väittää, että jos tuomio kumotaan, viranomaisella, jonka on annettava uusi ratkaisu, on käytettävissään uusi määräaika, joka on yhtä pitkä kuin sillä oli alun perin käytettävissään, ja katsoo, että tilanne ei voisi kohtuudella olla erilainen oleskelulupaa hakevan ulkomaalaisen iän osalta varsinkaan silloin, jos oleskeluoikeus riippuu, kuten tässä tapauksessa, nimenomaan tästä iästä, koska hän oli alle 18-vuotias oleskelulupahakemuksensa jättämishetkellä ja koska hän oli muutoinkin edelleen alaikäinen sekä hänen hakemuksensa hylkäämisestä tehdyn hallintopäätöksen tekohetkellä että silloin, kun hän nosti kanteensa Conseil du contentieux des étrangersissa.

- 11 Kantaja viittaa Conseil du contentieux des étrangersin 25.2.2010 antamaan tuomioon ja katsoo, että oleskeluoikeuden tunnustamista voidaan pitää vahvistavana toimena. Tästä syystä ja toisin kuin valituksenalaisessa tuomiossa todetaan, vahvistettujen edellytysten on täyttyvä oleskeluoikeuden tunnustamista koskevan hakemuksen tekohetkellä eikä siihen mennessä, kun tehdään päätös tämän oikeuden tunnustamisesta, paitsi sellaisten edellytysten osalta, jotka voivat riippua hakijan tai perheenkokoajan tahdosta, mikä ei koske vähimmäis- tai enimmäisikää koskevaa edellytystä, koska muuten oleskeluoikeuden tunnustaminen olisi sattumanvaraista ja riippuisi hallinnon hyvästä tahdosta ja sen riipeydestä hakemuksen käsittelyssä.
- 12 Hän arvostelee näkemystä, jonka Conseil d'État omaksui 18.10.2016 antamassaan tuomiossa todetessaan, että edellä mainitun lain 10 §:n 1 momentin 1 kohdan 4 alakohdassa säädettyä ikää koskevaa edellytystä on arvioitava sillä hetkellä, jona hallinto antaa ratkaisun, sillä perusteella, että ei ole mitään sattumanvaraisuutta ja että on hakijoiden tehtävänä hakea oleskeluoikeutta riittävän ajoissa, jotta he olisivat alaikäisiä ja heillä olisi siis oikeus perheenyhdistämiseen sen määräajan päättymiseen saakka, joka jäsenvaltioilla on käytettävissään ratkaisun antamiseksi direktiivin 2003/86 nojalla. Tässä näkemyksessä otetaan huomioon vain määräaika, joka on asetettu oleskelulupahakemuksen asiakysymyksen ratkaisemista varten lain 10 §:n nojalla, kun taas hakemuksen tutkimisedellytysten tutkimiseen ei puolestaan sovelleta mitään pakottavaa määräaikaa, joten on siltikin olemassa sattumanvaraisuutta, koska oikeus perheenyhdistämiseen voi tuolloin riippua pelkästään hallinnon riipeydestä. Kantaja lisää, että Conseil d'État'n omaksuoma näkemys sopii huonosti yhteen niiden periaatteiden kanssa, joita unionin lainsäätävä pyrkii suojelemaan, kun se on halunnut vahvistaa sen, että alaikäisten lasten ikää koskeva edellytys tutkitaan ajallisesti sillä hetkellä, jona heidän oleskelulupahakemuksensa pannaan vireille, kun direktiivin 2003/86/EY 4 artiklan 1 kohdan c alakohtaa ja 6 kohtaa luetaan yhdessä.
- 13 Kantaja vetoaa myös Euroopan unionin tuomioistuimen 17.7.2014 antamaan tuomioon Marjan Noorzia v. Itävalta (C-338/13) ja 12.4.2018 antamaan tuomioon A ja S v. Alankomaat (C-550/16), joista ensin mainittu koski ajankohtaa, jona ikää koskevaa edellytystä on arvioitava perheenyhdistämistä hakevien puolisoien osalta, ja jälkimmäinen ”alaikäisyyttä”, jonka perusteella voidaan vaatia perheenyhdistämistä, ja korostaa unionin tuomioistuimen halua taata unionin oikeuden tehokas täytäntöönpano, noudattaa yhdenvertaisen kohtelun ja oikeusvarmuuden periaatteita, ottaa huomioon lapsen ensisijainen etu, joka on erityisen tärkeä perheenyhdistämisen yhteydessä, ja välttää se, että perheenyhdistämistä koskevien hakemusten kohtalo voisi riippua pelkästään hallinnon riipeydestä.
- 14 Kantaja vetoaa toissijaisesti siihen, että oikeuskäytännön mukaan silloin, kun hallintopäätös kumotaan, hallinto tavallaan korvataan toisella ratkaisun antajalla ennen kumotun päätöksen tekemistä, joten ikä, joka vastaajan on otettava huomioon, mikäli oleskelulupahakemuksen epäämisestä tehty päätös kumotaan, on kantajan ikä sillä hetkellä, jona hallintoa kehoitettiin antamaan ratkaisu hänen

oleskelulupahakemuksestaan säädöksessä annetussa määräajassa ja siten enintään hänen ikänsä 24.3.2014 eli 15 vuotta.

- 15 Kantaja arvioi lopuksi, että arviointi, joka hänen oikeudellisesta tilanteestaan esitettiin valituksenalaisessa tuomiossa, on Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan vastainen, sillä siinä taataan jokaiselle henkilölle, jonka unionin oikeudessa taattuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin.
- 16 Kantaja arvostelee valitusperusteensa jälkimmäisessä osassa valituksenalaisen tuomion perustelujen riittämättömyyttä siltä osin kuin kantajan oikeussuojan tarve voitaisiin hyväksyä myös siten, että tunnustettaisiin hänen lapsi–vanhempi -suhteensa isäänsä, jolla on oleskelulupa Belgiassa, sillä asian ratkaissut tuomioistuin ei ole tutkinut tätä välillistä oikeussuojan tarvetta.
- 17 Hän esittää lähinnä, että alun perin riitautetussa hallintopäätöksessä kyseenalaistetaan yksinomaan hänen ja hänen isänsä välinen lapsi–vanhempi -suhde ja esitettyihin asiakirjoihin merkitty syntymäaika, että tuomion täytäntöönpanon lykkäämiseksi ja kumoamiseksi nostetun kanteen tarkoituksena oli osoittaa, että sekä lapsi–vanhempi -suhde että väitetty ikä on todellisuudessa vahvistettu asiakirja-aineistossa, ja että ensimmäisen asteen tuomioistuimen olisi pitänyt pohtia tosiasiallista välillistä oikeussuojan tarvetta koskevaa kysymystä eli etua, jota hänelle saattaisi koitua kumoamisesta hänen lapsi–vanhempi -suhteensa tunnustamisen kannalta ja johon voitaisiin järkevästi vedota uuden oleskelulupahakemuksen yhteydessä, vaikkakin toisen oikeusperusteen nojalla.

2. Vastaajan lausumat

- 18 Vastaaja arvioi, että valitusperuste on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin siinä vedotaan 15.12.1980 annetun lain 10 §:n 1 momentin 4 kohdan, 12bis §:n, 39/2 §:n, 39/56 §:n ja 39/65 §:n sekä ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan rikkomiseen, koska siinä ei osoiteta, millä tavoin ensimmäisen asteen tuomioistuin olisi rikkonut näitä säännöksiä, että se on jätettävä tutkimatta myös siltä osin kuin siinä vedotaan direktiivin 2003/86/EY 5 ja 8 artiklan rikkomiseen, koska siinä ei väitetä, että näitä säännöksiä ei olisi saatettu asianmukaisesti osaksi kansallista oikeutta tai että niillä olisi välitön vaikutus, ja siltä osin kuin siinä vedotaan oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen, koska tätä periaatetta sovelletaan vain toimivan hallinnon toimiin.
- 19 Vastaaja esittää valitusperusteen ensimmäisestä osasta, että valituksenalaisen tuomion mukaan kantaja on tyytynyt viittaamaan ensimmäisen asteen tuomioistuimen arviointiin eikä hän ole siis missään vaiheessa väittänyt vedotessaan oikeussuojan tarpeensa säilymiseen, että 15.12.1980 annetun lain 10 §:n 1 momentin 1 kohdan 4 alakohdassa säädettyä ikää koskevaa edellytystä pitäisi arvioida viisumihakemuksen jättämishetkellä tai viimeistään hetkellä, jona vastaajan on annettava asiassa ratkaisu, ja että muutoksenhakuvaiheessa esitetty

väitteet, jotka eivät ole oikeusjärjestyksen perusteisiin liittyviä väitteitä, ovat siis uusia, joten perusteen ensimmäinen osa on jätettävä tutkimatta. Se lisää, että oikeussuojan tarpeen säilymisen arvioiminen kuuluu yksinomaan ensimmäisen asteen tuomioistuimelle, eikä Conseil d'État voi sitä kyseenalaistaa, että sillä, että vastaaja ei ole esittänyt väitettä oikeussuojan tarpeen puuttumisesta Conseil du contentieux des étrangersissa ei ole merkitystä, koska oikeussuojan tarvetta koskeva kysymys kuuluu oikeusjärjestyksen perusteisiin eikä voida väittää, että se olisi yhtynyt näkemykseen, jonka mukaan ikää koskevaa edellytystä on arvioitava hakemuksen jättämishetkellä tai viimeistään hetkellä, jona vastaajan on annettava asiassa ratkaisu ensi kertaa.

- 20 Se muistuttaa 15.12.1980 annetun lain 10 §:n 1 momentin 1 kohdan 4 alakohdan sanamuodosta ja esittää, että ensimmäisen asteen tuomioistuin ei rajoita millään tavoin päätöstä, jonka viranomainen voi tehdä, eikä asetu sen tilalle vaan toteaa vain, että yksi lakisääteisistä edellytyksistä haetun oikeuden saamiseksi ei enää täyty, ja päätelee perustellusti, että oikeussuojan tarve puuttuu, koska viranomainen on velvollinen soveltamaan päätöksentekohetkellä voimassa olevaa lainsäädäntöä eikä voi tehdä lainvastaista päätöstä, laki on selkeä, ja siinä säädetään pakottavasti siitä, että oleskeluluvan saaneen perheenkokoajan naimaton lapsi ”tulee asumaan” hänen kanssaan ennen kuin on täyttänyt 18 vuotta, eikä siitä, että hänen on pantava menettely vireille ennen kuin hän on täyttänyt 18 vuotta. Se viittaa Conseil d'État'n oikeuskäytäntöön ja korostaa, että vaikka riidanalainen oikeus on olemassa ennen sen tunnustamista, se voidaan kuitenkin tunnustaa vain siltä osin kuin ulkomaalaisella säilyy edelleen tämä oikeus, ja että jos tämä on täyttänyt nämä lakisääteiset edellytykset mutta ei täytä niitä enää, viranomainen ei voi tunnustaa oikeutta, jota laki ei enää anna ulkomaalaiselle. Se täsmentää, että se, että kantaja ei ole tullut täysi-ikäiseksi sinä aikana, jona viranomainen on käsitellyt hänen hakemustaan, vaan oikeudenkäynnin aikana sen jälkeen kun hänen viisumihakemuksensa hylkäämisestä tehdystä hallintopäätöksestä on tehty valitus, ei voi muuttaa edellä mainittuja periaatteita.
- 21 Vastaaja esittää ulkomaalaisten erilaisesta kohtelusta, jota kantaja on arvostellut ja jota hänen mukaansa on olemassa sen osalta, miten pitkään heidän valituksiaan käsitellään Conseil du contentieux des étrangersissa, kun laissa ei säädetä mistään määräajasta, että hallinnolle annetaan asian ratkaisemista varten tietty lakisääteinen määräaika, jota on noudatettu tässä asiassa, että kantajan osalta tehty päätös on erityisesti perusteltavissa sillä, että hän ei ole näyttänyt toteen lapsi-vanhempi -suhdetta perheenkokoajaan ja että kantaja ei voi näiden seikkojen perusteella vedota minkäänlaiseen syrjintään muihin muulla tavoin määrittelemättömiin ulkomaalaisiin nähden.
- 22 Se toteaa valitusperusteen ensimmäisestä osasta, että ennakkoratkaisukysymysten esittäminen Euroopan unionin tuomioistuimelle ei ole tarpeen.
- 23 Vastaaja vastaa valitusperusteen toisen osan osalta, että kun ensimmäisen asteen tuomioistuin totesi oikeussuojan tarpeen puuttuvan, se ei ollut velvollinen antamaan ratkaisua kantajan väitteiden asiasisällöstä eikä tunnustamaan hänen

täysin hypoteettista oikeussuojan tarvettaan. Tuomioistuimet ovat ainoastaan toimivaltaisia tutkimaan väitteet, joita on esitetty sitä vastaan, että toimivaltainen viranomainen on kieltäytynyt panemasta täytäntöön ulkomaista päätöstä, ja kyseessä on edelleen uusi väite.

IV. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemykset

- 24 Vastaaja vetoaa siihen, että Conseil du contentieux des étrangersin tuomiosta voivat valittaa vain henkilöt, jotka olivat asianosaisina kyseisessä tuomioistuimessa. Oikeudenkäyntiasiakirjojen mukaan ensin mainittu kantaja ei ole ollut asianosaisena Conseil du contentieux des étrangersissa omalla nimellään vaan ainoastaan jälkimmäisen kantajan, joka oli tuolloin alaikäinen, laillisena edustajana. Valitus on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin sen on tehnyt B. M. M.

1. Toinen osa

- 25 Edellä mainitun 15.12.1980 annetun lain 39/56 §:ssä tarkoitetun oikeussuojan tarpeen on oltava olemassa, kun kanne nostetaan, ja sen on säilyttävä siihen saakka, kun tuomio annetaan.
- 26 Säännöt, jotka liittyvät kanteen tutkimisedellytyksiin, mukaan lukien oikeussuojan tarve, kuuluvat oikeusjärjestyksen perusteisiin. Vaikka valitusperuste perustuu oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluvaan säännökseen, siihen voidaan kuitenkin vedota pätevästi valituksen yhteydessä vain silloin kun sen arvioimiseksi tarvittavat tosiseikat ovat olleet tietyn kysymyksen osalta hallintotuomioistuimessa esitettyjen perustelujen tukena ja tämä tuomioistuin on todennut ne tai ne ilmenevät asiakirjoista, jotka Conseil d'État voi ottaa huomioon.
- 27 Tässä tapauksessa tuomiossa täsmennetään, ilman että tätä seikkaa olisi kiistetty, että oikeussuojan tarvetta koskeva kysymys on esitetty istunnossa kantajalle ja että tämä on tyytynyt viittaamaan Conseil d'État'n arviointiin oikeussuojan tarpeensa säilyttämisen osalta. Mikään näistä seikoista, kuten muu kuin aineellinen intressi tai tarve saada kantajan lapsi–vanhempi -suhde tunnustetuksi, joita on esitetty valitusperusteen toisen osan yhteydessä vedottaessa oikeussuojan tarpeen säilymiseen tuomion täytäntöönpanon lykkäämiseksi ja kumoamiseksi nostetun kanteen osalta, ei ole esitetty harkintavallan ylittämistä arvioivalle tuomioistuimelle.
- 28 Valitusperusteen toinen osa on jätettävä tutkimatta.

2. Ensimmäinen osa,

- 29 Kantaja esittää valitusperusteen ensimmäisen osan tutkimisedellytyksistä oikeudellisesti riittävällä tavalla, millä tavoin valituksenalaisessa tuomiossa on

hänen mielestään rikottu 15.12.1980 annetun lain 10 §:n 1 momentin 1 kohdan 4 alakohdalla ja 39/56 §:ää.

- 30 Se, että kantaja on harkintavallan ylittämistä arvioivan tuomioistuimen kehoitettua häntä selittämään, millä perusteella hänen oikeussuojan tarpeensa on säilynyt, tyytynyt viittamaan Conseil d'État'n arviointiin, ei myöskään merkitse sitä, että hän ei voisi esittää valitusperustetta, joka perustuu siihen, että valituksenalaisella tuomiolla on loukattu oikeussuojan tarpeen käsitettä, joka on oikeusjärjestyksen perusteita koskeva käsite, koska on Conseil d'État'n tehtävänä selvittää, loukataanko valituksenalaisella tuomiolla 15.12.1980 annetun lain 39/56 §:ään sisältyvää oikeussuojan tarpeen käsitettä, kun siinä on jätetty valitus tutkimatta oikeussuojan tarpeen puuttumisen vuoksi, eikä se näin menetellessään korvaa harkintavallan ylittämistä arvioivan tuomioistuimen arviointia omalla arvioinnillaan vaan arvioi valituksenalaisen tuomion laillisuutta.
- 31 Valitusperusteen ensimmäinen osa on tämän perusteella tutkittava.
- 32 Edellä mainitun 15.12.1980 annetun lain 10 §:n 1 momentin 1 kohdan 4 alakohdan mukaan yli kolmen kuukauden oleskeluoikeus tunnustetaan pysyvän oleskeluluvan Belgian kuningaskunnassa saaneen ulkomaalaisen seuraaville perheenjäsenille: ”heidän lapsensa, jotka tulevat asumaan heidän kanssaan ennen kuin ovat täyttäneet 18 vuotta ja jotka ovat naimattomia”. Lisäksi saman lain 12bis §:n 2 momentin 3 kohdan mukaan, siinä muodossa kuin sitä sovellettiin alun perin riitautetun hallintopäätöksen tekohetkellä, hallinnon on tehtävä päätöksensä tietyssä määräajassa, lähtökohtaisesti ”kuuden kuukauden kuluessa hakemuksen jättämispäivästä”.
- 33 Edellä mainitun 15.12.1980 10 §:n 1 momentin 1 kohdan 4 alakohdassa annetaan siten ulkomaalaiselle oikeus perheenyhdistämiseen, jos hän täyttää tässä säännöksessä vahvistetut edellytykset.
- 34 Kantaja väittää lähinnä, että tulkinta, jonka Conseil du contentieux des étrangers antaa 15.12.1980 annetun lain 10 §:n 1 momentin 1 kohdan 4 alakohdalle ja jonka mukaan hänellä ei ole enää oikeutta perheenyhdistämiseen, koska hänestä on tullut täysi-ikäinen oikeudenkäynnin aikana, on unionin oikeuden tehokkaan soveltamisen periaatteen vastainen, koska sillä estetään häntä hyötymästä oikeudesta perheenyhdistämiseen, joka hänen mukaansa annetaan hänelle oikeudesta perheenyhdistämiseen 22.9.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/86/EY 4 artiklalla ja jota hän on hakenut ollessaan vielä alaikäinen.
- 35 Kantaja arvioi myös lähinnä, että valituksenalaisella tuomiolla, jolla ratkaistaan, että hänellä ei ole enää kumoamiskanteeseen liittyvää oikeussuojan tarvetta sillä perusteella, että hänestä on tullut täysi-ikäinen oikeudenkäynnin aikana, loukataan hänen oikeuttaan tehokkaisuuteen oikeussuojakeinoihin, koska häneltä evätään mahdollisuus siihen, että kanteesta, jonka hän on nostanut vastaajan päätöksestä, joka on sekä tehty että myös riitautettu silloin, kun hän oli vielä alaikäinen ja jolla

on evätty häneltä oikeus hänen vaatimaansa perheenyhdistämiseen, annettaisiin ratkaisu.

- 36 Euroopan unionin tuomioistuin on todennut edellä mainitussa 12.4.2018 annetussa tuomiossa A ja S v. Alankomaat (C-550/16) siitä, mikä on ajankohta, jona on arvioitava pakolaisen ikää, jotta häntä voitaisiin pitää ”alaikäisenä” ja hän voisi siten saada direktiivin 2003/86/EY 10 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettun oikeuden perheenyhdistämiseen, että ”oikeudesta perheenyhdistämiseen 22.9.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/86/EY 2 artiklan f alakohtaa, luettuna yhdessä sen 10 artiklan 3 kohdan a alakohdan kanssa, on tulkittava siten, että kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä, joka oli alle 18-vuotias saapuessaan jäsenvaltion alueelle ja jättäessään turvapaikkahakemuksen tässä valtiossa mutta joka turvapaikkamenettelyn kuluessa tulee täysi-ikäiseksi ja jolle myönnetään tämän jälkeen pakolaisasema, on pidettävä tässä säännöksessä tarkoitettuna alaikäisenä”.
- 37 Nyt käsiteltävä asia ei ole samankaltainen kuin kyseiseen unionin tuomioistuimen tuomioon johtanut asia erityisesti sen vuoksi, että kyseessä ei ole pakolaiseksi tunnustetun alaikäisen perheenyhdistäminen ja että tässä tapauksessa säädetään tietystä määräajasta päätöksen tekemistä varten, joten oikeus perheenyhdistämiseen ei riipu ”siitä, miten nopeasti tämä viranomaisen käsittelee – – hakemuksen” (55 kohta).

V. Tiivistelmä ennakkoratkaisupyynnön perusteluista

- 38 Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen mielestä Euroopan unionin tuomioistuimelta on tiedusteltava, onko, jotta taataan Euroopan unionin oikeuden tehokas vaikutus eikä tehdä mahdottomaksi käyttää perheenyhdistämistä koskevaa oikeutta, joka kantajan mukaan on myönnetty hänelle direktiivin 2003/86/EY 4 artiklalla, tätä säännöstä tulkittava siten, että sen nojalla perheenkokoajan lapsi voi saada oikeuden perheenyhdistämiseen, jos hän tulee täysi-ikäiseksi sellaisen oikeudenkäynnin aikana, joka koskee päätöstä, jolla häneltä on evätty tämä oikeus ja joka tehtiin silloin kun hän oli vielä alaikäinen.
- 39 Lisäksi on ratkaistava, onko Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä sille, että kumoamiskanne, joka on nostettu sen vuoksi, että alaikäiseltä lapselta on evätty oikeus perheenyhdistämiseen, jätetään tutkimatta sillä perusteella, että lapsi on tullut täysi-ikäiseksi oikeudenkäynnin aikana, koska häneltä on evätty mahdollisuus siihen, että hänen tästä päätöksestä nostamastaan kanteesta annetaan ratkaisu, ja koska hänen oikeuttaan tehokkaisuuden oikeussuojakeinoihin on loukattu.
- 40 Asian käsittelyä on siis lykättävä ja Euroopan unionin tuomioistuimelle on esitettävä alla mainitut ennakkoratkaisukysymykset.

VI. Ennakkoratkaisukysymykset

1) Jotta taataan Euroopan unionin oikeuden tehokas vaikutus eikä tehdä mahdottomaksi käyttää perheenyhdistämistä koskevaa oikeutta, joka kantajan mukaan on myönnetty hänelle direktiivin 2003/86/EY 4 artiklalla, onko tätä säännöstä tulkittava siten, että sen nojalla perheenkokoajan lapsi voi saada oikeuden perheenyhdistämiseen, jos hän tulee täysi-ikäiseksi sellaisen oikeudenkäynnin aikana, joka koskee päätöstä, jolla häneltä on evätty tämä oikeus ja joka tehtiin silloin kun hän oli vielä alaikäinen?

2) Onko Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklaa ja direktiivin 2003/86/EY 18 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä sille, että kumoamiskanne, joka on nostettu sen vuoksi, että alaikäiseltä lapselta on evätty oikeus perheenyhdistämiseen, jätetään tutkimatta sillä perusteella, että lapsi on tullut täysi-ikäiseksi oikeudenkäynnin aikana, koska häneltä on evätty mahdollisuus siihen, että hänen tästä päätöksestä nostamastaan kanteesta annetaan ratkaisu, ja koska hänen oikeuttaan tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin on loukattu?

TYÖASIAKIRJA